

ΩΡΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον κι' είκοστόν αριθμούμεν χρόνον
μέσα'στην κλεινήν γην των Παρθενώνων.

Καινούργιος χρόνος ένδεκα και χίλια κι' ένιακόσα,
όλο γιά τήν' Ανθρώποι θά περνοβίν' ή γλώσσα.

Εικοσιέξη Φεβρουαρίου
και πανηγύρι Κομητηρίου.

Χίλια κι' έννηντα κι' έκκτό,
κάνουν άσκήσεις' στό Στρατό.

Άναμνήσεις τής μεγάλης Καρναβαλικής κραιπάλης.

Π. — Δοιπόν;

Φ. — Λοιπόν μάς έφυγε κι' αυτό τό Καρνάβαλι,
και τώρα μία σεβαστή
και καθαρή Σκρακαστή
πραγματικώς ύπόσχεται πώς γινάσι θά μας βάλη.

Π. — Έφέτος τόν Καρνάβαλο δέν τόν έπηρεα κάθο
κι' έφυγε, φίλε Φκσουλή, χωρίς να καταλάβω.

Φ. — Μά κι' έν τόν καταλάβαινες, βρέ Περικλή κουτάδι,
σε βεβκιά πώς τίποτα δέν θάγες κατακλάσει.

Μάς έφυγεν ό ποιητής
τόσων κατορθωμάτων,
ό μοναχός άνορθωτής
ψυχών τε και πνευμάτων.

Λαός τόν έμπροχάρισε
μέ βόρη φορτωμένος,
κι' έφώνησε κι' έγκάρισε
κάθε μασκαρεμένω.

Κλάψε τον τόν Καρνάβαλο... λάσπ' ή δουλειά του' φέτο,
καίμενε Περικλέτο.

Κακή τόν β'ήκε συμφορά,
λάσπ' ή δουλειά του' μασκαρά,
και μία τριήμερος βροχή
τόν έλουσε τόν δυστυχί.

Νύν Καρνάβαλος άπέδρα,
κλάψετε, κομφοτομάχοι...
καθεμά γι' αυτόν έξέδρα,
κάθε στολισμός έβράχη.

Μ' όψιν έφυγε θεοσίτου
και' στην άναχώρησί του
δέν ήκούσθη κλαπαδύρα.

Πάει Βασιλ' ης φαίδρος,
και καθένος άμυδρός
μόλις τόν θυμάται τώρα.

Καρνάβαλος μάς έφυγε και τίς ου λυπηθήσεται;
ποδόν θλίψις δέν κρατεί;
άνοίξωμεν τό στόμα μας και σκόνης πληρωθήσεται;
παντοίων κομφοτί.

Ένθυμηθώμεν χάριματα
και μούτρα Περροτών,
ένθυμηθώμεν άρματα
άνοίξωμεν κι' έρωτων.

Ένθυμηθώμεν ευμειδείς
και φλογερούς άστ' ηδαίς
μέ τόξα και μέ βέλιπ.

Ἐνθυμηθῶμεν καὶ τρελλούς,
ἀλλὰ καὶ σώφρονες πολλούς,
ποῦ χάσκουν γὰρ καρβέλι.

Ἄς θυμηθῶμε τὰ καὶ τὰ,
ἐκεῖνα τὰ ξεφωνητά,
τὰ τῶσα μπρογκαρίματα
καὶ τὰ γριχ γκαρίσματα.

Ἄς θυμηθῶμε τὸ κακό,
τὸ μπάλ μασκέ, τὸ καλικό,
καὶ κάθε μπάλο πλούσιο.

Ἄς θυμηθῶμε, μασκαρά, κί
ἄσους βαροῦνε ταμπουρά
γ' αὐτὸν τὸν ἐπιούσιο.

Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ,
τὸν ἕνα κ' ἄλλον μερακλῆ,
ἐποῦ τῆς Ἀνορθώσεως τὸν τρώει τὸ μεράκι
κ' ἔλ' σφρόνει τὰ παλὰ καὶ τὰ πετὰ σὰν ράκη.

Μὴν ξεχνῶμε μὲς' στοὺς ἄλλους
καὶ καμπόσους Καρναβάλους,
Περικλέτο μου χαζέ,
ἐποῦ ρίχνουν κομρατί
σὲ καθὲν Ἀνορθωτή,
καὶ τὸν πέρνουν' σὸ μεζέ.

Μὴν ξεχνῶς τὸ πατριντί
καὶ τὰ τὸς ἄπρὲ μιντί,
καὶ τῆς τῶσαις ἀναγοῦλαις.

Μὴν ξεχάνης φιστουτοῦ
καὶ Ταμείων τοῦ Στρατοῦ
ἀλησμόνηταις ρεμουλαίς.

Ἐνθυμηθῶμεν ξομακα, βρέ Περικλῆ, παροῖνια,
καὶ μασκαράδες μεικρούς,
ποῦ φερουν νέους παικιοὺς
μέσα' στὰ Πανελλήνια.

Ἐνθυμηθῶμεν σκώμματα
καὶ μασκαροκακωμματα
τοσοῦτων παραφόρων,
ἐξάφεις Καρναβαλικάς,
οὐ μὴν ἀλλ' ἀ κα συμπλοκάς
προσπάτους τῶν Συνόρων.

Μὴν ξεχάνης τὴν κραπαίλη,
μῆτε Τοῦρκους ἀναγάγους
δίχως δόσιν ἐντροπῆς.

Μὴν ξεχάνης τώρα πάλι
νέας στάσεις μας ἀλόγους
λίαν ἀξιοπρεπεῖς.

Ἄς θυμηθῶμε τὰ κανκὰ τῆς μάννας τῆς μαρδολας,
ἐποῦ χορεύει κ' εὐθύματ
καὶ μόνο μὲ ξερὸ φομή,
καὶ γράφει' στὴν πατοῦνα τῆς τὰς Ἀνορθώσεως δίλας.

Ἄς θυμηθῶμε τ' Ἄττικὰ
τὰ λάττικα, τὰ πιπέρια,

τὰ δέσποτα τὰ θηλυκά,
ἐποῦ στεργαγγίζουν φτωχικά
καὶ πλούσια κειμέρια.

Ἄς θυμηθῶμε μαλλιαρῶν καὶ κουρεμμένων κώμους
καὶ τόσο πνεύμα, ποῦ τρεχε σὲ σπήτκα καὶ σὲ δρόμους.
Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ, τὰ γέλια μας ἐκεῖνα,
τὰ γλέντια μας τὰ περισσά,
οὐ μὴν καὶ τὸν Σερφιὰ Πασσά,
ποῦ θέλει τὸ Σαντζάκ Σερφὶ νὰ στήσῃ στὴν Ἀθήνα.

Ἄς θυμηθῶμε, Περικλῆ, πῶς ἂν καμιά φορὰ
κ' αὐτὸς καλῶς ὄριση
ἐδῶ νὰ μας γνωρίση,
ἐμεῖς' θὰ τὸν μπρογκαρώμε κ' αὐτὸν σὰν μασκαρά.

Γιὰ τὸν Βενεζέλο κρίσεις, ποῦ σὲ κάνουν ν' ἀπορήσης.

II.— Μὴν ξεχνῶς καὶ σοβαρούς,
ἐποῦ λένε, συμπολίτη,
γὰρ τὸν νέο Κυβερνήτη
πῶς πηγαίνει σὲ χορούς.

Καὶ τοῦ λένε καὶ τοῦ λένε,
Φασουλῆ μπουμπουνιαμένε,
πατριώται σοβαροὶ
ποῦ δὲν κάνει τὸν βαρῦ.

Καὶ τοῦ λένε σοβαρὰ
πῶς γὰρ γλέντια λαχαρά, κί
πῶς δὲν τοῦ ξεφεύγει μπάλο
ἢ μικρὸς ἢ καὶ μεγάλος.

Μὲς' στὸν κρίσιμο καιρὸ
δὲν ἀφίνει τὸν χορὸ,
κ' ἀνορθώσεις παραιτεῖ
κ' ὁ χορὸς καλὰ κρατεῖ.

Πότε' στοὺς χορούς τοῦ Σίλημον καὶ τοῦ Μάτσα τοῦ Ζαφείρη,
πότε σ' ἄλλο πανηγύρι,
μοναχὸ τοῦ τὸν ἀφίνει τὸν Κορομλῆ τὸν πᾶν
ἰσοῦγια νὰ κᾶν.

Λὲν πῶς εἶναι χορευτῆς
καὶ γλεντζῆς ἀνορθωτῆς.
Λὲν πῶς χάνεται καιρὸς
καὶ μ' αὐτὸν τὸν χασομέρη,
κ' ὅπου γλέντια καὶ χορὸς
δέξου καὶ τὸν κύρ Λευτέρη.

Ἄσπου δρὸ κ' ἔκεντος τρεκί,
καὶ τὸν βλέπει κ' ἡ Πατρίς
ἀπὸ μπάλο νὰ μὴ λείπη,
καὶ τὴν πᾶναι πέτοια λῦπη,
ἐποῦ λὲν πῶς τὰ μαλλιά τῆς τρίχα τρίχα τὰ μαδῆ
κ' Ἀνορθώσεως χαμένης μοιρολόγια τραγουδῆ.

Φ.— Βαστώντας τὸν Ἀκὸ καὶ τὴν Κορῶνα
ἐβγῆκε κ' ὁ Λευτέρης' στὸν ἀγῶνα
ἀνορθωσι κ' αὐτὸς νὰ μὴ σαρώσῃ
κ' ἔλα μας τὰ παλὰ νὰ τὰ σαρώσῃ.

Ἄφινε τὴν παλὰ πολιτικὴ
γιὰ νὰ χαράξῃ δρόμον ἀσυνήθη,